

Csurka István:

A Károlyi Mihály mételey

Balliberális körök Schmitt Pál köztársasági elnökhöz fordultak, hogy ne engedje Károlyi Mihály szobrát eltávolítani az Országház környezetéből, mert mégiscsak ő volt az első magyar köztársaság elnöke. Ilyenformán Schmitt Pál előde. Ez a mai köztársaság aljas célzatú káromlása, mondhatnók: Hazakáromlás.

Indítatva érzem magam a határozott állásfoglalásra. Évek óta írom Sorskérdésünk sorsa című történelmi dokumentumregényem, Alekszandr Solzsenyicin hasonló módszerrel írt világmagarázatának lenyűgöző hatása alatt, s ebben a bécsi Rothschild által kierőszakolt sakter felmentő ítélet, Tisza Kálmán pénzsűke miatti lefokozásának a következményeit, a zsidó akarat előtti lefokozás következményeit tárgyalom. Mégpedig Tisza Istvánnak éppen ezen a napon, a reformáció napján történt megöléséig. Ebben a munkafolyamatban szükségszerűen meg kellett ismernem Károlyi Mihály szerepét és egyéniségét, az őt körülvevő emberek kiletét, a befolyásukat a grófra, és a céljait, amelyeket maradéktalanul tudtak érvényesíteni az akarat-gyenge emberrel szemben.

Ezek alapján előjáróban teljes meggyőződéssel kijelentem: gróf Károlyi Mihály a magyar történelem egyik legaljasabb, leggátlástalanabb, gyáva és ráadásul tehetségtelen eszközembere volt, aki élete végső szakaszában eljutott a bolsevizmusig és ráadásul a KGB elődének beépített embere lett. Szobrának semmi keresnivalója nincs az Országház környékén, sőt ezt a szobrot minden további nélkül a cigány színesfémgyűjtők kezére kell adni.

A bizonyítás mindegyik eleme tényekből és feltárt adatokból áll. Ezek rendszerint szándékosan elhallgatott adatok és elemzések. Sokszor csak szerencsével lehet hozzájuk jutni.

Károlynak a Tisza Istvánhoz való viszonyával szükséges kezdeni. Károlyi kóros kisebbségben szenvedett. Gyűlölte, félté és irigyletű Tiszát, aki minden tekintetben felette állt. Még fizikailag is. Életük során kétszer párbajoztak, a kor úri szokása szerint és Tisza mindkétszer könnyedén elpáholta, megkardlapozta Károlyit, míg maga sértetlen maradt.

Károlyi már 1917-ben, valamikor az amerikai hadbalépés bejelentése és a bolsevik forradalom, illetve előzménye, a Kerecskői köztársaság felállása idején kijelentette az országgyűlésben, hogy „mi már az antanttal vagyunk”. Vagyis az ellenséggel. Ezt nyilvánvalóan tanácsadói köre, Jászi–Jakubovics Oszkár, Bíró–Blau Lajos, báró Hatvány–Deutsch Lajos és Kunfi–Kronfeld Zsigmond ajánlására tette, megnyitva ezzel a hazaárulás máig tartó folyamatát. Mert vizsgálat tárgyává tehető ugyan, hogy helyesek-e valamely nemzet háborús céljai, de akkor az ellenség oldalára állni, amikor a magyarság, a nép a frontokon vérzik, oldalára szüvenedések közepett szinte behunyt szemmel tanúsít emberfeletti hősiességet, és a háború kimenetele még kétesélyes olyan árulás, amely halált érdemelt volna. Ezzel szemben Tisza ellen követettek el merényletet az Országházban, de a megbízott alak nem találta el a házelnököt. A golyó helye ma is ott van a pulpitus oldalában. Amikor 1918-ban Károlyit Károly király kinevezte miniszterelnöknek, a merénylőt kiszabadították és ünnepelték. De a lényeges nem ez, hanem az árulás. A nemzetből kiválik egy rész – egyébként törpe kisebbség –, és az ellenség oldalára áll. Megtagadva azt a történelmi folytonosságot, amely óriási előnyökhöz, emancipációhoz és a hatalomban részesítéshez jutatta. Ezen felül megtagadva azt az 1914-ben tanúsított sajtóbeli háborúpártiságot, amely segítette a magyar bakák százezreit a frontokra küldeni.

Ez a különállás és az ellenséggel tartás máig tart. A harmincas évek derekán és végén nem volt vitás, hogy a békefront, az úgynevezett Népfrent a kommunisták vezetésével a szovjet bolsevizmus magyarországi szervezése, és belső bomlasztó erő. Ezzel a Népfrenttal szemben Horthyék ugyanolyan elnéző magatartást tanúsítottak, mint a liberális Tisza a Galilei körrel és más bomlasztó szervezetekkel szemben. Hogy aztán diktátorsággal és fasisztasággal legyen megvádolva a Horthy rendszer és önkényeskedéssel, diktátorsággal Tisza István. A helyzetek kísértetiesen rímelnék egymásra.

A Horthy-kormány a németek kielégítése céljából a zsidóságot korlátozó zsidótörvényeket terjesztett az országgyűlés elé, s ezeket a törvényeket az alsó és felsőház meghozta. Ennek fejében a németek és az olaszok meghozták az első és a második bécsi döntést, és ezek fejében a magyarság visszakapta az elcsatolt területek magyarlakta területeit. A nemzet öröme leírhatatlan volt, de kerültek gondolkodók, akik a veszélyt is látták. Például Németh László és Szabó Dezső. Ezeket a döntéseket a nyugati hatalmak is tudomásul vették és a

magyarországi zsidóság élhette korlátozásokkal kerített életét, élete és vagyona biztonságban volt és ha úgy tetszett, kiájtshatta a törvényeket. Szálasi Ferenc volt börtönben. Horthy a népi írók ellen indított pereket és többüket fogházra is ítélte. A kommunista ügynököket azonban, ha elkapták, kivégezték.

A háború végén a magyarság zöme szovjet megszállást élt át, nők megerőszakolását, falvak és városok kifosztását, üzemek leszerelését, emberek csordaként fogságba hajtását; jóvátételt fizetett, a kisebbségi rész pedig felszabadult és beült a teljhatalomba. És elkezdett vérengzeni.

A szétállás 1956 leverése után, némileg zavarosabban megisméltődött. Fejes Endre Vonó Ignác nevű címado hőse, a Madách Színházban bemutatott dráma főhőse mindenesetre megköszöni a szovjeteknek, hogy másodszer is felszabadították – a magyar uralom alól. Ma pedig a törpe kisebbség bank- és bankpárti és meg akarja dönteni a teljesen szabályosan megszerzett kétharmados hatalmat, mégpedig, mert másként nem megy, erőszakos eszközökkel. És rágalmozással.

Ez az erőszakos megdöntési kísérlet ugyanazonokon a lábakon áll, mint a kommunista és a Jászi-féle radikális bécsi emigráció Horthy-ellenessége. Kun Béla Moszkvába ment és vérengző krími népbiztos lett, Jászi Oszkár pedig bejárta a trianoni döntés után az összes kisantant fővárost, Horthy-ellenes támogatást kunyerálva és egy közös – akár katonai – megszállást szervezte. Aki nem veszi észre a Jászi-féle Horthy-ellenes kisantant-házalás és a mai kétharmados törvényesség elleni külföldről is szervezett támadások közös nemzetellenességét, elfogultságát, az önmagát csapja be. A borzasztó anyagi nehézségek között kormányzó Orbán-ellenesség és a húszas évek Horthy-ellenessége közötti azonosság Károlyi 1917-es kijelentésével kezdődött. Ő érzett és tartott először a nemzet ellenségeivel. Tanácsadója már akkor Jászi volt.

De álljunk elő a tényekkel: 1921. szeptember 4-én, a nyugat-magyarországi önvédelem idején, amelynek végpontján a „hűség városa”, Sopron egy népszavazással magyar marad, Jászi ismét megjelenik Belgrádban és egy jugoszláv politikusnak nyíltan elmondja, hogy a kisantant külpolitikáját a Horthy-rendszerrel szemben nem tartja elég erélyesnek és határozottnak. Szeptember 18-án pedig nyílt levelet intéz Avarescu román miniszterelnökhöz abból az alkalomból, hogy a román bíróság Kolozsvárott magyar összeesküvés perben ítélték. Ezeket az elítélteket Budapestről vezették félre, állítja, ennél fogva a román kormány inkább Budapesttel számoljon le. A trianoni béke alapján kényszerítse ki, szólítja fel Avarescut, hogy Magyarország demokratikus országgá alakuljon át, mert hiszen elsősorban Romániától függ, hogy nemzetközi nyomásgyakorlások alkalmaztassanak.

Ugyanez évben, október 1-én a harmadik állam, Csehszlovákia külügyminiszterét szólítja meg a részben cseh pénzen megjelenő újságjában, a „Bécsi Magyar Újságban”. „Szinte kétségbeejtő, hogy két évi publicisztikai és informatív munkával lehetetlen volt az elemi igazságokat megérteni a külföldi, ún. demokratikus közvéleménnyel. Politikai, szociológiai és tömeglélektani elemzéseink a legcsekélyebb benyomást sem gyakorolták az antant vezető köreire. Arról van szó, hogy Közép-Európában demokrácia vagy fehér bolsevizmus legyen-e. Soha államférfi felelősségteljesebb helyzetben nem volt úgy hazája, mint az európai demokrácia fóruma előtt, mint Benes miniszterelnök, a Duna-medence ezidő szerinti kancellárja, ezekben a válságos napokban.”

Ehhez nem kell kommentár. A magyarellenes és Nagy-Magyarország feldarabolásában elsőrendűen bűnös Benes így csak egy hazaáruló magasztalhatja fel. A kisantant által létrehozott új magyar köztársaság elnökének természetesen Károlyit gondolta. És Károlyi is erre várt. Ma bőségesen állnak rendelkezésre a Benes kancellár helyébe léptethető nevek, a Cohn-Bendítek és a többiek és az engesztelhetetlen gyűlölet is közös, amellyel Jásziék a Horthy-rendszert, a mai rendvédelmi és SZDSZ-es Jászik pedig az Orbán-rendszert illetik.

A nyugati hatalmak akkor már elismerték a roppant nehéz körülmények között rendet teremtő Horthy-rendszer teljesítményeit. Korlátok között tartották, de nem tudták és nem is akartak nála jobbat. Ma ennél sokkal jobb a helyzet, mert Magyarország kezd némi tekintélyt támadni. A mai Jászik elkeseredett dühét ez csak fokozza.

Ne bízzuk el azonban magunkat! Az október 31-i esti tévéhíradó, a közszolgálati tévé híradója közvetítette a Tisza István Emlékbizottság évforduló megemlékezését a Róheim villából, ahol a grófot 1918. október 31-én megölték. A közvetítésben láthatuk és hallhatuk Kövér Lászlót, amint méltatta Tisza Istvánt mint nagyformátumú államférfit. A közszolgálati tévé ezután azzal az általános szöveggel zárta az adását, hogy „Tiszát ezen a napon a házba betört katonák, mivel őt tették felelőssé a háborúért, megölték.” Vagyis a magyar közszolgálati televízió, akármit mondanak is a politikusok, meg az emlékbizottság tagjai a helyszínen, azt az ócska általánosságot, azt

a történelemhamisítást adja a nagyközönség tudtára, amelyet Tisza valódi gyilkosai és a Jásziék agyaltak ki. Nem vesz tudomást arról, hogy lezajlott egy Tisza-per, amely feltárta, hogy a gyilkosságot a közvetlen Károlyi-körből, a katonatanácsból és a Nemzeti Tanácsból szervezte Kéri-Krammer Pál és az egyik végrehajtó, aki még dicsekedett is ezzel, a későbbi hadügyi népbiztos, a Népszava újságírója, Pogány-Schwarz József volt. Ugy és akkor lőttek szuronyos puskájukból Tiszába, amikor annak testét még részben felesége és unokahúga igyekezett eltakarni előlük, ennek következtében gróf Almásy Denise, Tisza unokahúga az arcán meg is sebesült.

Nem értjük, miért ragaszkodik a liberális történelemhamisításhoz a közszolgálati televízió. Talán Károlyi és Károlyiék védelmében? Pogány Józsefet azért nem lehetett elítélni, mert Bécsbe menekült és az akkori bécsi baloldali, zsidó vezetésű kormány nem adta ki. Ezek tények, miért kell ezeket ma takargatni?

De menjünk tovább, nézzük meg szintén dokumentumok alapján Károlynak, a miniszterelnöknek, majd a köztársaság elnökének az anyagiakhoz való viszonyát, a pénzhez való viszonyát! Mi volt a miniszterelnök első rendelkezése? Nos, Károlyi először a pénzre gondolt a fejlemények hatása alatt. Miniszterelnöksége első munkanapján november 4-én évi negyvenezer koronáról 200 ezer koronára emelte az úgynevezett rendelkezési alapot. Ez az országgyűlés határozata által már évtizedek óta változatlan összeg állt a miniszterelnökség rendelkezésére, különböző juttatásokra, segélyekre, propaganda költségekre, természetesen szigorú elszámolás terhe mellett. Wekerle Sándor, a leváltott miniszterelnök még betartotta. Károlyi a kétszázazerebről mindjárt kiutalt 100 ezret Linder Bélának, a részeges Gh-s tisztnak, aki hadügyminiszterként nem akart többé katonát látni és ezzel megnyitotta az utat románoknak, cseheknek Erdély és a Felvidék megszállásához. A többiből elsőként a saját inasa, bizonyos Simonyi Henry jelentkezett már korán reggel egy csinos kis összegért, amit ki is fizettek neki. Mivel így a rendelkezési alap igen hamar kifűjt, novemberben Károlyi újabb emelésre határozta el magát, s novemberben már egymillió koronára nőtt a rendelkezési alap. De ez is hamar elfogyott, ezért decemberben újabb I millió kasszába nyúlás következett. Károlyi ki-lenc hét alatt 3.266.000 koronát rabolt ki az államkasszából.

Nagyobbik részét természetesen saját magának és legjobb embereinek. Linder jutalmazása csak az elsőséggel dicsekedhet, nála háromszor is többet kapott a Tisza gyilkosság megszervezője, Kéri-Krammer Pál. Már novemberben kiküldték őt ugyanis Svájcba, valószínűleg az ott élő bolsevikkal való egyeztetés céljából, és természetesen jutalomként, meg, hogy ne legyen itthon szem előtt. Erre a célra, költségeire egy budapesti zsidó bankár, a Magyar Bank elnöke 100 ezer svájci frankját ajánlotta fel neki, amelynek akkori ellenértéke 299 ezer korona volt, amit januárban utaltak át a Magyar Banknak és elnökének. A másik gyilkos, Dobó István szerényebb összegekhez jutott, mindössze kétszer tízezer koronához, s a második felvétele után nyomtalanul eltűnt. Állítólag tengerész volt. A perben is távollétében ítélték felőle.

El csak a harmadik puskás embert, Sztanykovszki Tibort ítélték, mégpedig 18 évi fegyházra, amit maradéktalanul le is ült. A magát a gyilkosság idején egyetemi hallgatónak mondó fiatalember az aszói nevelőintézetben kapott állást a Rákosi-korban és már mint vezető jelentkezett a központi pártbizottságnál fizetésemelésért és majdan nyugdíj kiegészítésért, éppen arra való hivatkozással, hogy ő volt az egyik ítéltvégrehajtó, és ezért megszervezte Horthy börtönében. Az MSZMP központi bizottsága méltányolta a kérést. Sztanykovszki Károlyi rendelkezési alapjából egy vasat se kapott. Kéri Pált életfogytiglanra ítélte a bíróság, de 1922-ben orosz fogságban szenvedő magyar katonatisztek fejében kicserélte és a Szovjetunióba szállították, ahol szabadon élhetett volna az elkényeztetett pesti színházi újságíró, aki tizenkét éves korában már egy cselédlánytól nemi betegséget kapott. A mai Strauss-Kahn módra felajzott szexuális örült Kérinek azonban nem volt inyére az orosz élet, és valahogy kijutott New Yorkba, és ott élte le az életét jólétben. Sem Károlyival, sem a Nyugat című folyóirattal, amelyben több írása is megjelent korábban, nem tartott kapcsolatot.

Összegezve: Károlyi Mihály és köre semmilyen forradalmat nem hajtott végre, hanem lopott csalt és hazudott és akarva-akaratlanul, de az utolsó hetekben már tudatosan is előkészítője volt a Kun Béla–Szamuely Tibor-féle bolsevik zsidó rémuralomnak és annak ellenére, hogy gróf Tisza István vérén kívül szándékosak kioltott élet nem bizonyítható rájuk, az egész magyarságnak okozott kár tekintetében azonban semmi különbség nincs köztük és utódaik, Kun Béláék között. Egyazon magyarellenes hazaáruló rémuralom két szakasza voltak. Károlyi Mihályt ocsmány jellemtelenségben senki sem múlta felül. Csak egy hosszan tartó, alapos, kiszámított történelemhamisítás volt képes Károlyit egy úgynevezett őszirózsás forradalom elindítójává felmagasztosítani. S mint bemutattuk, korszakának, tevékenységének, hazaárulásának és egész köre kártékonyágnak hiteles feltárását, egyetemi oktatását, a történelmi tanulságok levonását még ma is nagy erők akadályozzák.

Szobra is azt érdemli, mint Sztaliné.

